

Ježíšova výzva *Mk 6,30-44*

Kolem nás křesťanů jsou lidé s rozmanitými potřebami. Mají potřeby duchovní, ale mají i potřeby tělesné. Právě tak jako ti, kdo se tehdy na břehu jezera shromáždili kolem Ježíše. Učedníci se vrátili z misijní cesty, na kterou je Pán Ježíš vyslal. Aby si odpočinuli, odplul s nimi Ježíš lodí na odlehlé místo. Tam už je však dychtivě očekával dav lidí, přitahovaných Ježíšem. Pán Ježíš viděl jasně jejich velkou duchovní nouzi: „... *byli jako ovce bez pastýře.*“ (v. 34) Postrádali duchovní vedení. A tak je začal učit mnoha věcem. Když už bylo hodně pozdě, připomněli učedníci také tělesnou potřebu lidí. Potřebovali se najíst. I sami učedníci už jistě měli hlad a navíc si patrně potřebovali i odpočinout. Byli obklopeni tisíci lidí, kteří už museli mít hlad. A dělalo jim to starosti. Nadějně však bylo, že ti lidé nebyli pouze v blízkosti učedníků. Byli také v blízkosti Pána Ježíše. Díky přítomnosti Ducha svatého v našich srdcích je to i naše situace (Ga 4,6). Když jsou v blízkosti nás křesťanů lidé potřební, nejsou nikdy pouze v naší blízkosti, ale také v blízkosti Pána Ježíše. Když si uvědomujeme všelijaké „neduchovní“ potřeby našich bližních, můžeme se tím cítit zavaleni. Možná nás unavuje už jen pomýšlení na to, co všechno by se pro někoho mělo udělat. Avšak Pán Ježíš je v tom s námi, stejně jako byl kdysi s učedníky. A může nám ukázat cestu.

Na potřeby lidí můžeme odpovědět pouze lidsky, tedy bez víry v přítomného Krista. Od učedníků tu slyšíme o dvou takových lidských cestách. První cesta (A): Poslat lidi pryč, ať si jídlo sami nakoupí. Prostě nemáme na to, abychom těmto lidem pomohli. Nemáme dost času, energie, ani dost peněz. My se za ně můžeme pouze modlit. Ať to místo nás zařídí někdo jiný. Určitě učedníky chápeme. Dost možná jsme už i my sami někdy byli v situaci, kdy jsme usoudili, že bude moudřejší vůbec se nezapojovat. Druhá cesta (B): Odejít pryč a jídlo lidem nakoupit. Tak nějak učedníci zprvu pochopili Ježíšovu výzvu: „*Dejte vy jim jíst!*“ (v. 37) Patrně si přepočítali peníze v jejich společné pokladně, kde bylo právě těch 200 denárů. Tato částka samozřejmě neodpovídá obnosu 200 korun. Šlo o sumu, která představovala osmiměsíční mzdu dělníka. Takže opravdu hodně peněz. Z Janova evangelia se ale dovídáme, že ani tak vysoká částka by nevystačila k nakoupení dostatečného množství jídla. Filip tenkrát Pánu Ježíši řekl: „*Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.*“ (J 6,7 ČEP) Možná právě pomýšlení na tu cestu B původně vedlo učedníky k cestě A. Po první lidské cestě často jdeme, poněvadž máme dojem, že Ježíš po nás chce tu druhou. Jeho výzvy si možná až příliš často vykládáme tak, že nás chce vlastně přetížít a vyčerpat. Ale už teď jsme unaveni. A tak se v různých situacích zdráháme zapojit. Bojíme se, že nás to prostě vyčerpá, vysaje a navíc to ani nebude mít valný výsledek. Mnohdy nás i

jaksi hryže svědomí, že nepomáháme. Zkoušíme tedy po té cestě B, cestě finančních a jiných obětí, jít. Ale ani tak nám to moc nedává smysl. Navíc nevidíme, že bychom někomu opravdu pomohli. Možná je významné, že učedníci tu dvakrát mluví o nakupování. Ježíš však mluví o dávání. A právě dávání se v našem příběhu nakonec děje. V tomto světě je nakupování (a prodávání) základním pilířem. I proto je současná epidemie pro společnost tak palčivým problémem. V Božím království je však základem dávání a přijímání. Bůh nám dal svého Syna, abychom mohli mít život věčný (J 3,16). Jednou by učedníci pro lidi nedělali nic. Podruhé by pro ně udělali až příliš. Ježíš však nechtěl ani jedno, ani druhé. Učedníci měli zůstat s Ježíšem i s lidmi a nechat se svým Mistrem vést. Ježíšova výzva platila především jejich víře, nikoliv jejich společné kase.

Potřebujeme se učit reagovat na potřeby lidí ve víře v přítomného Krista. Rozdělit se s druhými o to, na co nám ukáže Kristus. Udělat pro druhé to, k čemu nás inspiruje Kristus. Jinými slovy: Co nám ukáže Duch svatý, k čemu nás inspiruje Duch svatý. Tehdejší učedníky Pán Ježíš dovedl k uvědomění, že mají pět chlebů a dvě ryby. Ty mu přinesli a po jeho modlitbě se o ně rozdělili s ostatními. Inspiraci ve stejném Duchu můžeme prožít i my, při našich modlitbách. Mluvíme s Pánem Ježíšem o potřebách lidí a často i o tom, co *nás* napadlo. Jednou nás napadá, co by mohl udělat někdo jiný. Jindy zase, co bychom mohli udělat my. Duch svatý nám však přitom může ukázat ještě něco jiného. Něco, co máme a nevnímáme to. Něco, co můžeme udělat a zatím nám to nedošlo. Chce nás inspirovat ke svým činům a slovům. Ty nejsou útekem před osobní odpovědností. Nejsou ale ani něčím, co by nás přetížilo. Nechat se vést touto Boží inspirací vždy znamená udělat krok víry. Nevíme předem, co přesně se pak bude dít, zda a jak to pomůže. Víme však, co máme udělat. Taková byla i situace učedníků. Nevěděli předem, co se stane. Ale věřili Pánu Ježíši a nechali se jím vést. A výsledek? Nasycení davu lidí. Ale nejen to. Na konci měli více chlebů a ryb, než na začátku. Nikdo neztratil čas cestou na nákup. A z měšců lidí, ani ze společné pokladny učedníků nebyl na hostinu vydán ani jediný peníz. Setkáváme se zde s jedním z projevů Božího požehnání: Minimální výdaje s maximálním výsledkem. Činy, ke kterým nás inspiruje Kristus, jsou totiž činy požehnané.

Když tedy stojíme tváří v tvář potřebným a jejich potřebám, potřebujeme se učit odolávat pokušení vydat se jednou nebo druhou lidskou cestou. (A) Poslat prostě ty lidi pryč. (B) Začít rychle něco řešit vydáváním mnoha peněz, času a energie. Potřebujeme se učit ptát Pána Ježíše, jak můžeme pomoci *nejlépe*. Někdy to bude znamenat, že dáme peníze. Jindy se třeba „jen“ rozdělíme o jídlo, šaty. Nebo něco uděláme. Vždy to ale pro nás bude osobní záležitost, projev našeho vztahu s Pánem Ježíšem, naší víry v něho.